

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΪΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Προσπαθούσε να μαντέψει εκείνο, που κατά τη γνώμη του, κρυβόταν κάτω απ' την επίθυμία του ταξιδιού μου, της απομακρύνσεώς μου απ' την Αθήνα.

Καταλάβαινα καλά τί γινόταν στο μυαλό του. Και περίμενα ύπομονετικά να καταλήξει σε μία απόφαση. Φαπατζόταν ίσως ότι ήμουν συνεννοημένος με τη Φλώρα, να κάμω το ταξίδι αυτό και ν' ανταμώσουμε κατόπιν, μακριά από την Ελλάδα.

«Ήθελα να το φωνάξω την αλήθεια, αλλά δεν τολμούσα. Δεν είχα την δύναμη.»

—Μιλάς σοβαρά; μου είπε τέλος. Σκέφθηκες καλά αυτό που θες να κάμης;

—Ναι, πατέρα.

—Περίεργο!...

—Γιατί περίεργο;

—Γιατί δεν μπορώ να σε καταλάβω... Πίσω από τον πατέρα μου, καθώς μιλούσε, στεκόταν η κυρά Μάρθα. Γύρισε λοιπόν άσφαιρα και της είπε:

—Αφήσε μας μόνους, κυρά Μάρθα.

«Η αγαθή γερόντισσα θύηκε έξω, χωρίς να πή λέξι.»

—Κλείσε την πόρτα, σέ παρακαλώ, της φώναξε ο πατέρας μου. Και να μην έρθη κανείς μέσα, αν δεν σ'ας καλέσω.

«Η κυρά Μάρθα έκλεισε την πόρτα.»

«Εμείναμε έτσι εντελώς μόνι.»

«Ο πατέρας μου έπιε ένα ποτήρι νερό, άναψε ένα πούρο και στυλώνοντας το θλέμμα του άπάνω μου, μου είπε:

—Λεάνδρε, θες να μιλήσουμε σοβαρά; Θες να μιλήσουμε με ειλικρίνεια, χωρίς να κρυβόμαστε ο ένας από τον άλλο, χωρίς να προσπαθούμε να γελάσουμε ο ένας τον άλλο;

—Ναι, πατέρα, αυτή είναι και η δική μου επιθυμία.

—Θέλεις να φύγης πραγματικά απ' την Αθήνα ή πρόκειται για ένα καπρίτσιο της στιγμής;

—Σ'ας το είπα, πατέρα: Θέλω να φύγω.

—Γιατί;

—Μη μ'ερωτάτε. Αφήστε με να φύγω. Δώστε μου τ'άμεσα και την άδεια και θ'α'ς εύγνωμονά.

—Δεν θέλεις να μου πής το λόγο που σε κάνει να ζητάς να φύγης μακριά;

—Είπε το μυστικό μου αυτό, πατέρο Μην έπιμένετε.

—Και πόσον καιρό θ'α' μείνης μακριά μας;

—Γιά πάντα ίσως...

—Γιά πάντα;

—Ναι.

«Ο πατέρας μου δάγκωνε νευρικά το πούρο του. Είχε σκύψει το θλέμμα του στο τραπέζι. Σκεφτόταν. Άεσφαιρα ξανασήκωσε τ'άμτια του άπάνω μου.»

—Άκουσε, Λεάνδρε, μου είπε. Μο'δίνεις το λόγο σου ότι δεν μο'δ'ετοιμάζεις καμιά δυσάρεστη έκπληξη με το ταξίδι σου αυτό;

—Ναι. Σ'ας δίνω το λόγο της τιμής μου! το' άπάντησα ρητά και κατηγορηματικά, χωρίς να διστάσω καθόλου. «Η ειλικρίνεια μου αυτή τον κατέπληξε.»

—Είσαι άπογοητευμένος, Λεάνδρε; μου είπε με φωνή λυπημένη. Είσαι τόσο άπογοητευμένος, ώστε να καταδικάζης τον εαυτό σου σ'εξορία;

—Δεν ξέρω, πατέρα... Μη ζητάτε ν'άνοιξετε διά της θίας την καρδιά μου και να μαντέψετε το μυστικό μου. Σ'ας έδήλωσα πάντως, ότι δεν έγω κανένα ύποπτο σκοπό, ότι δεν έπιθωοιλεύομαι την ε'δ'υχή'α σου!

—Σε πιστεύω, Λεάνδρε. Κι' ακριβώς γιατί σε πιστεύω, θ'α' προσπαθώ να σ'εμποδίσω να φύγης.

—Δεν θ'α' το κάνετε αυτό, πατέρα.

—Θ'α' το κάμω. Δεν θέλω να φύγης. Δεν θέλω να φύγης, γιατί άρχίζω να μαντεύω την αίτια που σε σπρώχνει να το κάμης αυτό. Ψ'α' μείνης κοντά μου, Λεάνδρε. Και θ'α' λημονήσουμε το παρελθόν...

—Μη μο'δ'ζητάτε να κάμω πράγματα άνώτερα τ'ων δυνάμεών μου. Αφήστε με να φύγω.

—Κι' αν σου άρνηθώ;

—Θ'α' άναγκασιώ, με λύπη μου, να φύγω κρυφά.

—Χωρίς χρήματα;

—Έστω, χωρίς χρήματα. Θ'α' έργαστώ και θ'α' ζήσω...

—Άνάγινε σωπή.

«Ο πατέρας μου ήταν συγκινημένος. Και για να κρύψει την συγκίνησι που τον κατείχε, σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει πάνω-κάτω στο δωμάτιο.»

Πέρασαν έτσι άρκετά λεπτά.

Τέλος στάθηκε μπροστά μου και μο'δ'είπε, άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο μου:

—Άκουσε, παιδί μου: Θες να ξαναμιλήσουμε για το ζήτημα σου αυτό, μετά δυο τρεις μέρες; Στο μεταξύ θ'α' σκεφθώ κι' έγω, αλλά προπάντων πρέπει να σκεφθής συ ψυχραιμότερα.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Κάμε αυτό που σο'δ'ζητώ, μου είπε ο πατέρας μου. Μετά δυο-τρεις μέρες θ'α' το'ουμε καλύτερα.

Δεν έφερα αντίρρηση.

—Άς γίνη έτσι, άφου το θέλεις, άπάντησα, αν και ήμουν άποφασισμένος να μην ύποχωρήσω καθόλου, μά καθόλου.

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του Λεάνδρου Άρτέμη)

...Ο πατέρας μου πήρε την άπόφασι φαίνεται να έμπεδίσω με κάθε τρόπο το ταξίδι μου. Σήμερα το πρω' ήρθε κι' έγκαταστάθηκε στο σπίτι μας «για συντροπιά», όπως είπαε μια συγκυγής μας, άρκετά νέα, της όποιας ο άνδρας μένει στη Νέα Υόρκη.

Άσφαιώς την κάλεσε ο πατέρας μου και της σύστησε να με συμβουλευή και να με κάμη ν' αλλάξω γνώμη.

«Άρχισε κιόλας να μο'δ'μιλάη για τις πίκρες της ξενιτειάς, φέροντας παράδειγμα τον άντρα της. Μά'δ'α' αυτά εινε μάταια.»

Θ'α' φύγω... θ'α' φύγω ή για κάπου μακριά ή για τον Άλλο Κόσμο!

Μετά το μεσημέρι σήμερα, ή στενοχωρία μου δεν είχε δρια. «Η καρδιά μου εινε θραειά. Πνίγομαι!...

«Όλο το άπόγευμα ποιούσε το κεφάλι μου. Και μόλις ζράδουσε, μά εσφαική σκοτοδίνη με σώρισε κάτω, καθώς θάδ'ιξα πάνω-κάτω μέσα στο σκοτάδι. Πέφτοντας, παρέρσουρα ένα κάθισμα κι' ένα θάξο με άσθη...»

«Η συγκύνεσιςά μας άκουσε το θόρυθο κι' έτρεξε άνήσυχη. Άναψε τ'όφως και μόλις μ' αντίκρυσε πεσμένον κάτω, έβγαλε μια κραυγή φρίκης:—Λεάνδρε!...»

—Δεν εινε τίποτε, ήουχάστε. Μία μικρή ζάλη, της είπα μισοσηκωνόμενος.—Ζάλη;...

—Ναι... Μο'δ'ήρθε καθώς θηματίζα πάνω-κάτω. Μά δεν εινε τίποτε σοβαρό, ήουχάστε.

Πράγματι, σηκώθηκε, άμέσως δρθιος και κάθισα σε μία κρέκλα.

—Μο'δ'δίνετε ένα ποτήρι νερό; ψιθούρια.

Άισθανόμουν μία τρομερή δίψα! Το λαρύγγι μου ήταν κατάξερο... (Άκολουθεί)

«Άναψε τ'όφως και μόλις μ' αντίκρυσε πεσμένον κάτω, έβγαλε μια κραυγή φρίκης...»